

Sygn. akt II K 102/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Galbierczyk

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 roku sprawy

E. F.

c. A. i R. z domu N.

ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

W dniu 25 grudnia 2018 roku około godz. 01:50 w P. przy ul. (...) woj. (...), kierowała w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym samochodem marki (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 02:05 do stężenia 0,89 mg/l (alkometr) o godz. 02:15 do stężenia 0,88 mg/l (alkometr), oraz o godz. 02:28 do stężenia 0,91 mg/l (alkometr), alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, czym umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka

1. oskarżoną **E. F.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza jej karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat,
3. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w pkt 2 wyroku środka karnego zalicza oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 grudnia 2018 roku,
4. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,
5. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza jej 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 25 grudnia 2018 r. ok. godz. 01:50 w P. na ul. (...) funkcjonariusze miejscowej KMP zatrzymali do kontroli kierującą samochodem osobowym marki (...)o nr rej. (...) E. F.. Oskarżona została poddana badaniu stanu trzeźwości przy użyciu alkometra i w trzech kolejnych pomiarach wykonanych o godz. 02:05 ; 02:15 i 02:28 uzyskała odpowiednio wyniki: 0,89; 0,88 i 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

E. F. nie kwestionowała powyższych wyników i nie żądała wykonania dodatkowych badań.

Dowód: notatka urzędowa k. 1, protokół badania stanu trzeźwości k. 2-2v, świadectwo wzorcowania k. 3-3v

Oskarżona ma 29 lat, jest panną, ma 4-letnie dziecko, dysponuje wykształceniem średnim. Z zawodu jest technikiem dentystrycznym, ale obecnie nigdzie nie pracuje i utrzymuje się z zasiłków pobieranych z opieki społecznej. Dotychczas nie była karana.

Dowód: oświadczenie oskarżonej E. F. k. 53-53v, dane osobopoznawcze k.

14

Oskarżona E. F. przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu. W postępowaniu przygotowawczym korzystała z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień, ale w toku rozprawy podniosła, że piła alkohol u koleżanki, kiedy dostała telefoniczną informację, że jej pozostający pod opieką dziadków syn gorączkuje i musiała pojechać do domu poszukać jego książeczki zdrowia. Dodała, że przed rutynową kontrolą przejechała ok.200-300 m, a na ulicy nie było ruchu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej E. F. k. 8-9 i k. 53v-54

Sąd zważył, co następuje:

Materiał dowodowy uprawnia do przyjęcia, że sprawstwo oskarżonej nie podlega dyskusji, a jej wina nie budzi wątpliwości.

Ustalenia w tym zakresie zostały oparte przede wszystkim na notatce urzędowej ilustrującej okoliczności i skutki kontroli drogowej oraz na wynikach badań, jakim przy tej okazji poddano oskarżoną. Wiarygodność wymienionych dowodów nie nasuwa zastrzeżeń i nie kwestionowała ich również E. F.. Należy podkreślić, że treść notatki wystarczająco precyzuje okoliczności popełnienia czynu, odpowiada dokumentacji sporządzanej w podobnych sytuacjach drogowych i przystaje do stosunkowo nieskomplikowanego stanu faktycznego. Stopień nietrzeźwości oskarżonej został utrwalony przy użyciu specjalistycznego, sprawnego urządzenia i także nie ma powodów, by kwestionować jego odczyty. W pełnej korelacji z w/w dowodami pozostaje zatem stanowisko oskarżonej, która nie negowała żadnego z aspektów czynu przysługując się do jego popełnienia. Twierdzenia oskarżonej w części odnoszącej się do znamion zarzuconego jej występku oceniono zatem także, jako wiarygodne. W części odnoszącej się do motywów działania i przyczyn podjęcia się kierowania autem w stanie nietrzeźwości wyjaśnienia E. F. budziły sceptycyzm. Nawet gdyby założyć, że pozostawiony pod opieką dziadków syn w/w gorączkował, to oskarżona w żadnym wypadku nie musiała podejmować ryzyka prowadzenia pojazdu jako kierowca nietrzeźwy. Sama zwróciła uwagę, że miała do pokonania krótki odcinek drogi i nic nie stało na przeszkodzie, aby udała się do domu pieszo. Mogła i powinna również zawiadomić rodziców o swojej niedyspozycji, czego nie uczyniła. Dziecko nie znajdowało się bez opieki, ani w stanie wielkiego zagrożenia skoro czuwali nad nim dziadkowie i to oni, a nie matka, zwieźli je do lekarza. Kierowanie pojazdem przy zawartości alkoholu blisko 2 ‰ wiązało się ze zdecydowanie większym ryzykiem, aniżeli kilkunastominutowe opóźnienie w odnalezieniu książeczki zdrowia. Trudno również bezkrytycznie zgodzić się z oceną sytuacji drogowej, skoro kontrola drogowa miała miejsce w centrum miasta, w czasie Bożego Narodzenia i w godzinach zwyczajowo przeznaczonych na powrót z tradycyjnej "pasterki".

Wobec jasnych okoliczności kontroli drogowej przeprowadzonej z udziałem uprawnionych funkcjonariuszy policji oraz jednoznacznego wyniku użycia urządzeń kontrolno pomiarowych E. F. przypisano przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk.

Jego sprawcą jest ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Pojęcie „ruchu lądowego” obejmuje swoim zakresem wszelkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów. Takim miejscem, co oczywiste, jest położona w centrum miasta i w sąsiedztwie dużych skrzyżowań ulica (...) w P.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmując, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne w kontekście cytowanego przepisu jednoznacznie wskazują, iż oskarżona prowadziła samochód mając w organizmie stężenie alkoholu przekraczające, i to znacząco, próg wartości decydujący o bycie prawnym rozważanego występku.

W sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności zdolne wyłączyć, bądź ograniczyć winę oskarżonej, toteż należało stwierdzić, że dopuściła się ona występkowi bezprawnego, karygodnego i zawinionego.

Ustalając rodzaj i wymiar kary oraz orzekając o środkach karnych Sąd baczyl, by były one adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, w tym zwłaszcza do stopnia naruszenia przez oskarżonego reguł uczestnictwa w ruchu drogowym.

E. F. godziła w cennie dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, łamiąc podstawową dla jego zapewnienia zasadę trzeźwości. Prowadząc samochód w stanie upojenia alkoholowego stworzyła zagrożenie nie tylko dla siebie samej, ale i dla innych uczestników ruchu. Zważywszy, że uczyniła to jako osoba młoda i w dodatku kierowca o krótkim, bo zaledwie 2-letnim stażu, względy wychowawcze i prewencyjne wymagały stanowczej reakcji, aby okazaną skłonność do braku odpowiedzialności trwale wykorzenił. Stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny i tym samym nie uprawniał do warunkowego umorzenie postępowania. Okoliczności przestępstwa w niczym nie odbiegają bowiem in plus od innych czynów tej samej kategorii. Przeciwnie – stopień intoksykacji alkoholowej bynajmniej nie oscylował w granicach progu ustawowego, a miejsce popełnienia przestępstwa nie pozwala na bagatelizowanie stworzonego zagrożenia.

W tym stanie rzeczy, wymierzono oskarżonej karę 100 stawek dziennych grzywny uznając, że będzie ona adekwatna do wagi czynu i jego okoliczności podmiotowo-przedmiotowych. Wartość jednej stawki szacowano z uwzględnieniem obecnej sytuacji materialnej E. F., która jest osobą bezrobotną i utrzymuje się wyłącznie ze środków socjalnych otrzymywanych od Państwa.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono obligatoryjny środek karny wymiarze 3 lat, uznając, że nawet minimalny okres będzie wystarczający dla zrealizowania celów wychowawczych i prewencyjnych. Na jego poczet zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy, którym oskarżona nie dysponuje od 25 grudnia 2018 r.

Z mocy art. 43a § 2 kk orzeczono obligatoryjne świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł, bowiem wyższemu E. F. obecnie nie byłaby w stanie sprostać.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w myśl art. 627 kpk. Wydatki postępowania objęły koszt uzyskania karty karnej oraz ryczałt za doręczenia. Opłatę wymierzono stosowanie do art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223).